

[Anne Birgitte Lundholt]

vel at mærke således, at den værditilvækst, der skal finde sted, finder sted i det private erhvervsliv, som er gearet til at tage imod disse eksportjob.

Og endelig er infrastrukturen selvfølgelig også et vigtigt offentligt element i at styrke Danmarks udviklingsevne.

Den politik, som skal føres, må bygge på en styrkelse af virksomhederne på alle fronter, ikke kun via lave omkostninger, som statsministeren antydede, men også ved at der statses på øget og rigtig uddannelse. Også forskning og højteknologi skal længere frem. Danmark skal udvikles til et vidensamfund, hvor vi i stigende grad distribuerer, producerer og anvender viden.

Danmark har skabt sin velstand gennem et – hidtil og indtil for få år siden, vil jeg sige, indtil ca. 1975 – enestående uddannelsessystem, et system, der i de seneste år ikke har stået mål med de traditioner, som vi jo normalt i Danmark har haft for uddannelse med højt niveau og høj kvalitet. Vores folkeskole, vores fritidsundervisning, højskoler og faglige uddannelsessystem udgør dog fortsat et solidt fundament for opbygningen af de tilbud og muligheder, der skal være for alle for at kunne udvikle sig.

Det er også en kendsgerning, at man godt kan leve af industriel produktion, selv om de fleste job også efter regeringens egen analyse kommer til at ligge i andre erhverv. Der er ingen tvivl om, at industrien, landbruget og fiskeriet fortsat vil stå for en skabelse af velstand og værdier i det danske samfund også ind i næste årtusind.

Fra flere sider har man i de senere år set en opdeling i servicesamfund og industrisamfund som to adskilte områder – regeringen har også i sine analyser en tendens til det – og så lader man, som om det er sådan noget, der vokser uafhængigt af hinanden. Men det er en kunstig opdeling; industri og serviceerhverv udvikler sig rent faktisk parallelt. Vækst i industrien er en forudsætning for vækst i servicesektoren og omvendt. Samtidig er vækst også i fremstillingserhvervene en forudsætning for den øgede eksport, som skal være med til at sikre fremtidens velfærdssamfund.

Ser vi 20 år frem i tiden, er det en kendsgerning, at vi skal leve af vækst både i fremstillingssektoren og i servicesektoren. Vi skal

nemlig passe på en ting herhjemme: Vi skal passe på, at vi ikke også i den politiske debat forfalder til at diskutere mantraer, at vi ikke i den politiske debat forfalder til at tro, at fordi der er ét vækstområde, så har vi dermed udelukket en masse andre, så har vi løst verdens problemer.

Et af de mantraer, som kommer fra regeringen for øjeblikket, er diskussionen om samarbejde mellem offentligt og privat. Vi har ikke noget imod samarbejde mellem offentligt og privat. Vi synes, det er fornuftigt, hvis man kan lave nogle fornuftige udviklingskontrakter mellem offentligt og privat. Vi synes, det er fornuftigt, hvis det offentlige tilfører sin viden – også gerne mod betaling – til det private erhvervsliv. Vi synes, det er flot, når vi ser projekter styret af danske professionelle virksomhedsledere bakket op af embedsmænd, bakket op af de offentlige serviceorganer, som fører frem til nogle eksportordrer, hvor Danmark kan komme ud og give en ny viden og en ny tilførsel til det hele.

Men vi ønsker, at denne udvikling skal foretages på markedsøkonomiske vilkår og i det private erhvervsliv. Det er trods alt det system, de fleste lande, som netop har brudt murene ned, har valgt, og som vi også med velfærds-samfundet i baghovedet skal have fat i.

Regeringen roser sig meget af sine erhvervsanalyser, og den ros vil jeg gerne dele med regeringen. Den erhvervspolitiske analyse, der kom sidste år, var et glimrende redskab. Problemet er – og det skal regeringen til gengæld have ris for – at regeringen siden blot har snakket, snakket, snakket og snakket. Regeringsprogrammet var udtømt, og derfor skete der ikke en smule mere med de mange gode ideer, der stod dér.

Det er en selvfølgelighed, at disse ting skal finde deres leje i en sammenhæng. Der skal være politisk mod til ikke kun at diskutere detaljer. Der skal være politisk mod til ikke blot at stille sig op på talerstolen og sige, at nu skal vi have ideologien væk fra debatten omkring LD; det er jo ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er at diskutere, hvor det danske samfund skal hen, hvordan vi får råd til velfærden, og så skal vi uden at grave os ned i ideologiske skyttegrave – som jeg hørte en del af statsministerens tale var – finde ud af at gøre både de ting, der gør ondt, og de ting, der gør godt, for at komme frem.